

१कर्म । साई तांचे परम रिणकारी ॥२४॥ तुटपाक संवसारबंधन । हाचे सारकें ना हेर सादन । साईकथा परम पावन ।
 सेवन सदांच सूखदिणें ॥२५॥ पांयांनी साईक प्रदक्षण । करात कानांनी सच्चरीत श्रवण । सर्वांगान दियात प्रेम
 आलिंगन । घेयात दर्शन तांचें दोळ्यांनी ॥२६॥ साश्टांगान घालचें लोटांगण । मस्तकान स्पर्शुचे चरण । व्यस्त
 नामस्मरणांत जीब दवरून । हुंगचें निर्माल्य नाकान ॥२७॥ आतां आदले कथेचें आख्यान । फाटल्या अध्यायांत
 श्रोत्यांक लागून । चमत्कारप्रेमी भक्तकथा कथन । करपाचें दिल्लें वचन हांवें ॥२८॥ स्वता ना सुवार्थ परमार्थपरायण ।
 नासतना संतांच्या अधिकाराची जाण । केल्यार कोणेंय तांचें वर्णन । अविस्वासी मन जांचें ॥२९॥ आपलेपणान
 सांगल्यार साईच्यो गोश्टी । एके तरेन तो दोश एक दृश्टी । मेळनासतना ताका स्वअणभवाची पुश्टी । मानिना
 कितेंच तो सृश्टींत ॥३०॥ हरी कानोबा ह्या नांवान । इश्टां वांगडा मुंबयच्यान । घेवपाक परिक्षा म्हणून । आयले
 करून निमीत भोंवडेचें ॥३१॥ पूण साईची कलाकुसरी । झगमगता जो सकलांच्या अंतरीं । तें आपलेंपण ती
 नवलपरी । वळखतलो कोण खात्रेन ॥३२॥ हरिभाऊ येतकूच शिरडीक । ताचें कारण कळ्ळें साईक । तो आशेला
 फकत चमत्काराक । पात्रताय ताची तितलीच ॥३३॥ तशीच ताका दाखयली झलक । घेतलो आपलोसो करून
 निश्टंक । ताच्याय श्रमाचें सार्थक । युक्तीप्रयोजक संत खरे ॥३४॥ इश्टां वांगडा कोपरगांवांत । हरिभाऊ बसले
 टांग्यांत । न्हावन शुद्ध गोदावरींत । गेले शिरडीक बेगोबेग ॥३५॥ येतकूच कोपरगांवांतल्यान । हातपांय शुद्ध धुवन ।
 हरीभाऊ संत दर्शन । करपाक गेले पळयात ॥३६॥ पांयांत नवी व्हाण । माथ्याक जरीचो फेटो बांदून । साईबाबांचें
 घेवपाक दर्शन । उमळशीक मनांत हरिभाऊंच्या ॥३७॥ मागीर ते येतकूच मशिदींत । पयसल्यान पळोवन श्रीसाईक ।
 १. काम. २. नवलाय. ३. स्पश्ट.

॥ १ ॥ असामी । तेच हे फुडें हरिद्वाराचे स्वामी । सगले वळखताले ह्याच नामीं । जाले सुवादीन बाबांच्या ॥८१॥ तांची ही
कथा बोधप्रद । करतली बाबांचें म्हत्व विशद । दितली आयकुप्यांक आनंद । खुशालकाय सगल्यांक ॥८२॥
शौचाक वतना भाईजी । मेळ्ळे वाटेर हे स्वामीजी । उलयतां उलयतां सहज गोष्टी । वाडलें आपलेपण तांचे
मदीं ॥८३॥ गंगोत्रीचो सकयलो प्रदेश । बुवा आसतना उत्तर काशीक । डेहराडूनच्यान सत्तर कोस । घडलो थंयच हो
सांगात ॥८४॥ तांबयो घेवन सकाळ पारार । वताले बुवा शौचा खातीर । भाईजीय तेच सुवातेर । तेच खातीर
वताले ॥८५॥ पयलीं दोगांय मदीं नदरेक नदर । फुडें वाटेक भेट परस्पर । एकामेकांची घेतली खबर । केल्यो
गजाली अनेक तांणी ॥८६॥ अश्यो जातकूच गजाली । एकामेकांची कळटकूच खुशाली । दोगांयनी मागीर
विचारून घेतलीं । ठावठिकाणां आपआपलीं ॥८७॥ तुमचो राबितो हरिद्वारांत । आमी रावतात नागपूरांत । केन्नाय
जर ते वटेन येवप जायत । जाल्यार दर्शन दिवचें आमकां ॥८८॥ यात्रा करीत येतले जेन्ना । येवचें परत आमगेर
तेन्ना । घेवन आमची लहानशी सेवा । करचें घर आमचें पावन ॥८९॥ दवरचो आमचो उगडास । पांय लागचे
आमच्या घराक । इतलीच आमची विनवणी एक । करची पूर्ण हीच इत्सा ॥९०॥ एकुणीसशें स वर्सांत । उत्तरकाशीच्या
वाठारांत । गजाली ह्यो त्या दोगायंत । जाल्यो तेन्ना अशे तरेन ॥९१॥ एकामेकांचें ठावठिकाण । घेतलें दोगांयनी
जाणून । पळोवन लागीं आयिल्लें मैदान । गेले सोडून एकामेकांक ॥९२॥ असो सोंपलो पांच वर्सांचो काळ ।
येतकूच साई भेटेचो वेळ । भाईजींक मेळपाची तळमळ । लागली प्रबळ स्वामींक ॥९३॥ वर्स एकुणीसशें इकरांत ।
आयले स्वामी नागपूरांत । थंय साईनाथांचें चरीत । आयकून भोगली धन्यताय ॥९४॥ दिलें भाईजीन शिफारसपत्र ।

१. नांवान. २. शिकवण दिवपी. ३. स्पश्ट.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ६७४ ॥

॥ १६६ ॥ सांगपाक जायना मन । गोंदळ सगलोच मनांतल्यान । मन चडूच भरलें दुबावान । जायना समाधान
 ॥ १६७ ॥ मागीर करून काळीज उगते । नानांनी थंय जें घडलें तें । सांगलें माधवरावांक खरें तें ।
 लिपयनासतना कितेंच ॥ १६७ ॥ कशे बाबा कितले दक्ष । वचूं कोणाचें खंयूय लक्ष । ते तर स्वताच अंतासाक्ष ।
 जाणटात पूर्ण प्रत्यक्ष ॥ १६८ ॥ अशी ही लहानशी आगळी वार्ता । आयकून अजापीत जातले श्रोता । पळोवंक
 गेल्यार तातूंतल्या मतितार्था । थिराय गंभीरताय मोलादीक ॥ १६९ ॥ मन जातीचेंच चंचल । जावपाक दिवचें न्हय
 उच्छृंखल । जाली जरी इंद्रियांची खळबळ । दवरची नियंत्रणांत कुडीक ॥ १७० ॥ इंद्रियांचो ना विस्वास । विशयसुखाक
 जावचें न्हय लालस । हळू हळू करतकूच अभ्यास । जातली पयस चंचलताय ॥ १७१ ॥ जावचें न्हय इंद्रियां अधीन ।
 तींय सदां खातीर रावनात दामून । विधिपुर्वक तांचें नियमन । करचें पळोवन प्रसंग ॥ १७२ ॥ रूप हो नदरेचो विशय ।
 सोबाय वस्तूची पळोवची निर्भय । लजेचें कसलें कारण थंय । दिवचो न्हय थारो दुर्बुद्धीक ॥ १७३ ॥ मन करून
 निर्वासन । परमेश्वर कृतीचें करात निरिक्षण । इंद्रियांची मस्ती वतली जिरून । पडटलो विसर विशय
 आसकतीचो ॥ १७४ ॥ रथ वहरपाक योग्य वाटेन । सारथी जसो मूळ कारण । तशीच ही बुद्धी सगले वटेन ।
 जागरूक आकर्शणांत इंद्रियांच्या ॥ १७५ ॥ सारथी करता रथ नियमन । बुद्धी इंद्रियांची मस्ती जिरोवन । आवरता
 कुडीचें स्वैरगमन । अखंड चंचलपण मनाचें ॥ १७६ ॥ शरीर इंद्रिय मनोयुक्त । अशें जिवाचें जें भोक्तृत्व । तें
 सोंपतकूच वैश्रवपद प्राप्त । अशें हें सामर्थ्य बुद्धीचें ॥ १७७ ॥ दोळ्यां असले इंद्रियनिचय । वेगळेवेगळे हयस्थानीय ।
 रूप रस असले जे जे विशय । मार्ग ते नरकांत वहरपाचे ॥ १७८ ॥ थोडी पसून विशय आस । करता परमार्थीक

१. स्वैर. २. भियेनासतना. ३. हद्दपार. ४. स्वैराचार. ५. जोडूंक नाशिल्लें. ६. नशिवांतलें. ७. कुडीचे भाग.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ६८० ॥

॥ अध्याय ४९ ॥
 सुखाचो नाश । म्हणून त्यागात तो निःशेष । जातली मोक्षप्राप्ती संपूर्ण ॥१७९॥ बाह्य इंद्रियान जरी निवृत्त ।
 आसतना अंतस्कर्ण आसक्त । नासता जल्म मरणाक अंत । विशय सामको घातक ॥१८०॥ मेळो जाल्यार
 विवेकी सारथी । विवेकान धरता लगाम हार्ती । इंद्रिय घोडो कुमार्गवर्ती । सपनांत पसून जायना केन्नाच ॥१८१॥
 असो मनःसमाधानपर । निग्रही जागरूक कुशळ हुशार । भाग्यान मेळ्यार सारथी चतूर । कशें आसत पयस
 विष्णूपद ॥१८२॥ तेंच पद परब्रह्म । 'वासुदेव' दुसरें नाम । तेंच सर्वोत्कृष्टपद परम । परंधाम परात्पर ॥१८३॥ आसूं,
 हो अध्याय पूर्ण जालो । हाचे परस गोड दुसरो फुडलो । निजभक्तांचें मन रिझयतलो । आयकात भक्तीपूर्ण
 उमळशिकेन ॥१८४॥ आसूं, अखेरेक जग चलोवपी । सद्गुरू जो बुद्दीक उर्बा दिवपी । भोव उपकारान हेमाड
 ओंपी । चरणीं ताचे मस्तक ॥१८५॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय
 अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । संतपरिक्षण, मनोनिग्रहणं नांवाचो हो एकुणपन्नासावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. पुरायेन. २. वायट मार्गाक लागिल्लो. ३. ओंपता.